

Bismillahirrahmanirrahim

Izdavač
BZK "Preporod" Stolac

Za izdavača
Mensud Medar

Tehnički urednik
Ale Pužić

Design
Acid DTP studio

Štampa
Pro Print Sarajevo

Stolac, Siječanj/Januar 2004.

Ljudi najviše vole ono nepoznato, i upravo zato
svaki čovjek najviše voli samoga sebe.
Jer o sebi ne znamo gotovo ništa.

Posvećeno sjećanju na Malisu, samo sjećanju.
Jer sjećanje je jedina prolaznost koja je samo naša i samo
sjećanje izdajom jednog čovjeka iznevjerava cijelo postojanje.

Jasminko Šarac

Melanholija u plavim daljinama Ferare

Mir lijepog anđela

Mirno spavaj sneni anđele, jer više me nema, sem u magli nejasnog sjećanja i budi tako bezbrižna jer svako bude nekada odbačen i neumitna voda ga odnese ri-jekom koja je samo njegova.

Nebo neka vam podari mir u igri skrivanja i u veseloj neobuzdanosti svih tre-nutaka, u noćima uklete sreće što dopire sa obronaka daleke Ferare, u svemu što snivate mir neka vas prati.

Varljive zamisli život ruši kao kule od karata ali ja želim da vaši planovi uspiju, neka ugođaj porodični traje i neka svaki grčevito uhvaćeni trenutak življenja pojača iluziju gorkog zaborava, mir neka vas u tome prati.

Mirno spavaj, samo za tren je uljez ušao u tvoj život i već si zaboravila, čaroli-ja ljubavi je svugdje ali ne i u hladnoj prijestonici, tek bezimena lica ravnodušnih pogleda plove u lađama zadovoljstva, mirno spavaj anđele moj.

Arena je tako puna i svaki gledalac je i dželat i žrtva, u moru gladijatora isuka-nih mačeva treba preživjeti, tu čak i tvoja uzvišena žrtva može proći neopaženo, čak i nevini san plaća danak krvavi, mirno spavaj anđele moj.

Više se nikada javiti neću i neće biti uzbune na visokim kulama stražarskim, niti slatke strepnje srca što uzaludno iščekuje, ničega više biti neće sem u meni, i možda je tako najbolje, kad sve završava prije nego je i počelo.

Kada bi na ovome svijetu bila moguća sreća poželio bih je tebi, jedino tebi, jer si dovoljna čak i kao uspomena, čak i kao slika od koje odgonim žutilo vremena. I znaj, sreća se može okusiti s bilo kim ali se potpuno sretan ne može biti ni sa kim.

Ovu misao izričem za epitaf tvoj, jer je potpunost daleko od ovoga svijeta nestalnosti, ali ipak, prolaznost neka ostane u prašnjavim sobama mislilaca dok ti spavaš. Spavaj mirno anđele moj sneni.

Crni prsten

Prsti tako prozračni, blijedilo lica tako nježno i sklopljene ruke tako mirne da pomislih kako je redovnica iz manastira dalekog, sestra milosrdna iz svijeta nepoznatih nadanja koja dolazi da pruži utjehu i vjenčava samilošću.

Nijedan prsten ne bijaše na toj ruci sklada ljupkoga, jer znala je da tako bolno zlatna kružnica opkoljava prst, bolno ga steže i sažima u zagrljaj konačnog besmisla, pomislih kako je redovnica iz manastira dalekog.

Počasti porodice, posvuda ordenja srebrna rasuta, divljenje puka i smjerni pogledi zadovoljstva, orlovski strogi ali smjerni, jer cvijeće je posuto stazom i sve hodi putem već zacrtanim, pomislih kako je redovnica iz manastira dalekog.

Pa ipak, koliko puta je ruža pregažena blatnjavim točkovima iako su kočije kraljevske, koliko puta je crveni pupoljak uveo odnjegovan u toplini i obilju, sasušen u sobi prepunoj ugodnih mirisa, pomislih kako je redovnica zalautala.

Zaista pomislih kako je redovnica iz manastira dalekog, za srce

čovjekovo bore se životinja bezobzirna i anđeo nebeski, ne vidjeh takvo
bljedilo nježnosti i takvo lice odbjegle sjete, pomislih kako je redovnica
iz manastira dalekog.

Progonstvo sunčevog zalaska

Kako čudesna kob, u predvečerje tako obično, vrata srca se otvoriše, blještavi sjaj vatrene lopte se namah spusti, ona... u zlatnim kočijama, u pozlaćenom sutonu svog kraljevstva, moj davni san, moja daleka nada, moj cvijet.

Želio sam da traje to blještavilo zapretno u zlatnoj kosi i želio sam da mokri pramenovi na prelijepom licu ostave veći trag, neki znak budućeg, makar varku u ružičastom odsjaju mojega dana, dana velikog samozabiranja...

Bijaše to tako gorka kap u prepunoj čaši žuči, moje žuči.

Kako čudesna kob, otkrih svu snagu stvaralačkog u mokrom otisku ljupkog stopala, u rasutom pijesku i zlatnoj rasanjenosti njenog melanholičnog pogleda, kako gorka kap u prepunoj čaši žuči, moje žuči.

Blještavilo toga dana ostade u meni, andeoska prozračnost dolutala sa plavih horizonata u daljinama moje duše, bijaše bolno kako samo ono što je potpuno nedokučivo zna biti, kako gorka kap u prepunoj čaši žuči, moje žuči.

Svaki njen pokret tako bolio me, prodirao je u tamu srca poput noža,
pamtim

svaki otisak nježnog stopala na sivoj kamenici, svaki drhtaj tužnog vrbinog
lista, kako gorka kap u prepunoj čaši žuči, moje žuči.

Svijetli pramenovi kose mokri, sve odiše toplinom i utonućem besk-
rajnim u rumenom odsjaju u daljini, pamtim svaku vlas kose uokvirenu
u tihu nježnost tog divnog lica, sudbina, kako gorka kap u prepunoj čaši
žuči, moje žuči.

Hladne magle Osla

Zavoljeh Norvešku zbog nje iako mi svejedno bijaše, sve bijaše tek "sjever"... i Švedska i Finska ali, ljubav ulazi i u najtananije dijelove duše, kao kada strune na harfi čežnje pjevaju svoju pjesmu čak i maglovitim nepoznatim daljinama, zavoljeh Norvešku zbog nje.

Hladno sivilo Osla, u bijeloj pustinji izgnanstvo postade sudbina, a oni koji ostaju čine to jer su takvi, tješeći sebe da su izabrali, zavoljeh Norvešku zbog nje.

Svijetlosti grada tako neizbježne, snijeg, led i studen duše a sve se čini dos-tupnim i mogućim dok plameni stub Zapada gori, taman i hladan ali gori, sve sagara varljivi sjaj neumitnog, zavoljeh Norvešku zbog nje.

Toliko različito od jednog drugog blještavila koje je ostalo u meni, sniježno inje plače, tornjevi i kule od karata, božanstvo zlatnog teleta raste iznad nemarnih glava i obzorja uma neljudskog, zavoljeh Norvešku zbog nje.

Uvijek je tako, kada nekoga voliš onda zavoliš i sve njegovo i ne možeš izbjeći. Jer, ljubav urušava cijelu dušu i sve pada jedno za drugim da bi se

feniks Jednoće svete uzdigao iz pepela razdvojenosti, zavaljeh Norvešku zbog nje.

Danteovo sjećanje

Ona mi je što Danteu Beatriča bijaše, znadoh to od pogleda prvoga, haljina bijela lebdjela je, sva prozračna, sva nestvarna u tom predvečerju velikog samozaborava, ne znadoh šta je, anđeo ili biće ljudsko.

Svaka ljubav nastaje tako, prvim pogledom i vrijeme u nama ne uzgaja osjećanja, ne... vrijeme je tek biserna ogrlica od niza uzdaha, hrani ljubav ali je ne uzgaja, ne znadoh šta je, anđeo ili biće ljudsko.

Ruka položena na stari kamen i zeleni listovi isprepleteni na zidu napuštene kuće, sva tiha, sva prozračna, sada bih volio da nikada ne vidjeh je, jer bijaše to pravo vrijeme ali pogrešno mjesto, čas što kasnije uvijek boli, ne znadoh šta je, anđeo ili biće ljudsko.

Silazila je tako odsutno, pažljivim, odmjerenim korakom, sva bojažljivo sretna, i sva u samodovoljnosti pružanja, ne vidjeh prije nikada takvu melanholiju u pogledu.

Ne znadoh šta je, anđeo ili biće ljudsko.

Predvečerje jedne sjete

Blještavilo toga dana samozaborava otvori staru kapiju u meni, svijetla kosa padala je na ljupko lice poput pokošenog klasja koje se svija uz sviježu zemlju, odlutah na livade sjetnih čežnji i žute opojnosti, željeh samo jedno, da traje.

Malisa bijaše lijepa kao cvijet u rosno jutro, kao čisti pogled djeteta u naručju majke, ruža ostavljena u uglu polomljenog prozora napuštenosti, htjedoh da to bude moj ulaz u svijet, željeh samo jedno, da traje.

Bistra voda rijeke upijala je u sebe ljepotu njenu i ona je bila sama opojnost, protiče vijekovima i odnijela je ušću bez povratka tako mnogo lijepih lica,... na žrtveniku života za gledaoca ne ostaje ništa, na prastarom oltaru ljepote ono bolje nije naše, možda baš zato, željeh samo jedno, da traje.

Želio sam da traje ta čudesna igra velikog samozaborava pored rijeke, ne dočekah radost prve kiše u toplo predvečerje gdje je posvuda bila neumitna razdvojenost, ni prije ni poslije ne vidjeh takvo lice, željeh samo jedno, da traje.

Juli 2002. godine

Moja djevojčica

Mnogo godina prije vidjeh je, bijaše jesen zlatnih boja i tragovi malih stopala ostadoše među razbacanim listovima na mome putu, moj put sudbine, ona u meni, i tada.

Sunce tako jarko i sve treperi, nije blještavo kao onoga dana velikog samozaborava mnogo godina poslije ali je bilo i tada i ništa nisam zabravio, mada bih volio da mogu, ona u meni, i tada.

Nikada, kroz sve godine ne zaboravih izražajnost tog čudnog lica i bljedilo čednosti izazivačke, približavala se sva nestvarna, sva tiha i tada, doći će ponovo nakon dugo vremena nošena burama što potapaju sve, ona u meni, i tada.

Nadolazila je u meni kao plima radosti više od trinaest godina i svo vrijeme pamtih to izražajno lice, u varci oka surovo se kažnjava svaka slika uma, varljiva je svaka ponesenost na uzburkanom moru sem kada odnosi sve... ona u meni, i tada.

Da, bijaše to djevojčica moja... kako je sve čisto i nevino kada se ispunjava sa svrhom koju ne poznamo i kako ta nepoznanica boli ako se

ostvaruje suprotno željama srca, ona u meni, i tada.

Šantal

Dadah joj ime to... Šantal, samo za ljubav moju, za tugu nedužnu koju nosi svaka ljepota velika, za znamen bola što odličje je moje.

Šantal, ljupka francuskinja u sutonu čudesnih žudnji, nazvah je tako i znala je, smijala se dok su biserno bijeli zubi blještali okupani svijetlošću, za znamen bola što odličje je moje.

To bijaše tajna između nas dvoje, i niko znao nije, sve se začinje u tajnosti imena i razvija slovom te tajnosti čak i kada završava uzaludnošću, bijaše to za sjećanje, za znamen bola što odličje je moje.

Niko drugi znao nije, Šantal, možda je zbilja dolutala iz neke sjetne uličice pored Sene, kako bi lijepo bilo da je tek sjenka pored vode, zagrljena sa oblacima što spuštaju se poput labudova čežnjivih očiju, za znamen bola što odličje je moje.

Šantal, ljupkost njena poput golubice bijele na prozoru u samotnom zimskom jutru, možda su to bila maglovita jutra pored Sene, za znamen bola što odličje je moje.

Most Sarin

Nekada davno svaki kamen znadoh, svaki znak na pijesku razbacanom, svaki zeleni list smokvin, sve rastvoreno sunčevim zrakama, otvoreno za tajnu postojanja koja uvijek izmiče.

Ko bi se nadao da ću tu pronaći vlastito srce u magli najdaljeg sjećanja čija je daljina nesaznata dubina,... ta kako bi se moglo voljeti drugačije do li sjećanjem koje vadimo iz bunara srca, iz bremenitosti duha koji se uvijek iznova rađa luta-njem.

Sarin most tek malo niže i priča o premošćavanju rijeke žarom ljubavi, niko se sjećao nije u žamoru varljivih trenutaka, smijeh dječiji i huk vode silno nadvladava znakove i misli, uzalud je pokušavati otrgnuti se od zaborava, pamtiš, jer sudbina je to moja.

Bijaše tu tajna dodira strane dvije, tajna osjećaja u rukama skamenjenim iznad rijeke življenja, tajna dodira tako često uzaludnog i tako često nemogućeg, zato je okamenjen, mrtav jer odviše hoće život, pamtiš, jer sudbina je to moja.

Ah, kako odviše lako bivamo odvojeni od onoga što volimo u hudoj

vrtnji svijeta, brzo i lako da namah povjerujemo u svaku varku što je snuju
mjesečeve zrake,... pamtih, jer sudbina je to moja.

A kada dođemo sebi već je noć, tama zakotrljanog kamena što je stao,
ali gle,... okretanje se nastavlja rušeći neku drugu stijenu i obarajući tvrdo
sivilo u prašinu prolaznosti, to sam mislio gladajući stamene lukove mosta
bez žaljenja, pamtih, jer sudbina je to moja.

Sarin most, toliko lijepih lica će mutna voda odnijeti nepovratno i
niko se sjećati neće stopa Malisinih, ostat će tek slovo ovo i misao ova, ako
dopru do budućih, onda kada i ona i ja budemo tek sjećanje u dušama,
da se pamti, jer sudbina je to moja.

Uveli cvijet jasmina

Položen davno između prašnjavih stranica knjige neke, oda ljepoti njenoj i istrgnut list pjesme bačen u rijeku a tamne ruže na poledini zaspale u tajni postojanja, među prstima njenim.

Dadoh ga njoj, ko zna zašto.

Uzbrao sam ga u napuštenoj bašti jednoj, neočekivano, u nemarnosti trena koji je kasnije uvijek ozbiljan, bijaše dovoljno za drhtaj tek vidljiv očiju prekrasnih, dadoh ga njoj, ko zna zašto.

Beethoven, veliki prozor u sobi sirotinjskoj, prašnjav ali osunčan, svjetlost je manja nego onoga dana velikog samozaborava, ali ipak, svjetlost je to moja i njena, dadoh ga njoj, ko zna zašto.

Tako željeh da vrijeme stane i da rasuta sjeta bude prvo i posljednje neizgovoreno, velika ljepota u podne jedno tako obično, uvijek kada nas sreća obasja nenadano strah od gubitka njena je veći od sreće same, dadoh ga njoj, ko zna zašto.

Radoznala, sva ustreptala i nesigurna poput sjenke neizvjesnosti koja

je uvijek lijepa dok je pokrivena koprenama iščekivanja, baš kao što je list nošen jesenjim vjetrom draži oku od nepokretnog stabla kojega naviknuto dotičemo rukom, dadoh ga njoj, ko zna zašto.

Kako samo željeh da ostane pored mene i govorim ovo kada je za sve kasno ali neka ostane zapisano jer „... ispod prašine događanja u čistoći je duše svaka neuzvraćenost ista, možda neko požuri da pretekne usud svoj, dadoh ga njoj, ko zna zašto.

Kapljica pelina gorkog

Trag neumitan prosutih boja slikarskih, krevet u neredu što prija i rekvi-jem Mocartov, odvojenosti kraja ne vidim u hladnom svijetu bez odaziva, svjetionik u daljini tek vidljiv i čak i pogled na galebove sure utješiti može.

U peharu života jedna kap ulivena, tek kapljica pelina gorkog.

Glasnik oporuke svete, neman nasukana na pustom sprudu bezobzir-nosti, bjelasa se ispružena na suncu, usamljena, u peharu života jedna kap ulivena, tek kapljica pelina gorkog.

Sumoran izlaz iz zamke ljubavi, za publiku otmjenu, što plješće ru-kama punim ne bijah glumac dostojan hvale, pa ipak sada kada je zavjesa nepovratno spuštena i svi ostali bez maske ružne ostaju, ubogi stražar na kapiji srca bijah, čak ni to, u peharu života jedna kap ulivena, tek kapljica pelina gorkog.

U teatru ljepote proklete tek pajac bijah, dvorska luda bez dvorca ikakvoga, i dok je kristal cijenjani sav na brodu potonuću nesretnom jurio, kapetan sjetnih očiju čekao je, moreplovac zaboravljeni broda ukletoga, u peharu života jedna kap ulivena, tek kapljica pelina gorkog.

Možda me i potražiš lijepa ženo ako se osjetiš umornom jednoga
blještavog dana, jad i čemer života su ponajprije tragovi ljepote same
svladani umorom uzaludnim, lagao bih kada bih rekao da se više ničemu
ne nadam, u peharu života jedna kap ulivena, tek kapljica pelina gorkog.

Tišina u hladu palme

Palma zasađena odavno je tu, od ko zna kojega dana ali se sjećam, zelena uvijek i uvijek iznova sviježa, prepuna zaustavljenih pogleda, bdije, čuva tajne očiju, odmarah misao u njoj.

Nema oporih snova što truju, iluzija što nudi se nije laž čista i uzdiše nečim prirodnim i toplo nedorečenim, ona je dolazila tamo... svakoga ljeta, odmarah misao u njoj.

Dijaspora, otužna samilost malograđana, ustajali provincijski vazduh oko stolova smeđih i puno duhanskog dima, odjeća pocjepana i utjeha iz ljubičastih magli, dugo žuđena, odmarah misao u njoj.

Ona... dobra sa svima ali bez ikog u sebi, slaba utjeha za uzaludnu ljubav, dok nebo, vedro i prozračno, odgoneta zagonetke snene, konobari u crvenim keceljama naviknuto blude pogleda uprtog u daljinu, odmarah misao u njoj.

U dvorištu smijeh, pivo... nezreli mladići širokog osmjeha razočarenja čekaju dok palma snije san vjernosti, žudnja se preljeva iz čaše pune i razbijeno staklo na krvavoj ruci sudbine, odmarah misao u njoj.

Zanos prohujale mladosti i pamtim to mjesto drugačije, ali sve je isto,... i nade... i srušeni snovi, i stolačka dosada vječna, tek nova lica i ništa više, bole me oči njene, tople i vječno nedorečene, odmarah misao u njoj.

Zamagljivao sam svoju naklonost, ali slika na zidu bijaše izdaja bezna-
dežna kakva uvijek prati želju za dugim sjećanjem, jer beznadežnost i izdaja
su dvije grane istoga stabla, odmarah misao u njoj.

Svaka daljina je tek struna srca što pjeva blizinom i baš zato se daljina i
blizina mogu mjeriti jedino snagom duše, nikako varkom prostora i zami-
šljenim pogledom uprtim u sniježne planine, jer šta je značilo to što je ona
u Norveškoj, odma-rah misao u njoj.

Osamnaesti Novembar 1977.

Urezah datum poznati u srce, sjedeći pored rijeke dok je vrba drhtala, listovi trepere pjesmom davnom, iz plavih, uzburkanih daljina Ferare.

Iz vremena Lukrecije nesretne.

Mnogi uzdasi zbog nje, put nestalni posut ružama grimiznim i posvuda trnje crno,... latica nekoliko u ruci mojoj, namah ugrabljenih u predahu između bura njenih, krv sa grčevito stisnutih prstiju lagano kaplje na zemlju utihnuća žudenog, iz vremena Lukrecije nesretne.

Stručak ruža crvenih za Malisu prelijepu, koliko mnogo pupoljaka uznositih dočeka vedrinu dana okupanog nadama dok noć nemilosrdno pokosi nježne latice, sve u nenadanosti trena sudbinskog, iz vremena Lukrecije nesretne.

Sebe hoću da domislim, neko je prihvatio dijete lijepo novembra osamnaestog, godine sedamdeset sedme, bludih u kakvoj krčmi možda toga radosnog dana, možda je sunčev odsjaj nježan i uzvišen bio i tada, kao dvadeset i pet godina poslije, iz predvečerja velikog samozaborava nježnosti, iz vremena Lukrecije nesretne.

Sada bih volio da nikada nevidjeh je i kažem to bez gorčine poraza, bez samo-sažaljenja gubitnika,... tek govorim, opustošen istinom tvrdom, poluotvorene usne grimizne i lik čudesan iz nekoga drugog svijeta, ljepota iz onoga sutona ružičastog, iz vremena Lukrecije nesretne.

Svi mislimo da uloga naša tako presudna je na pozornici tegobnoj, tišina u so-bi vojvotkinje tako neshvaćene, taman i sumorno jak točak postojanja okreće se, i sve je žrtvovano zabavi nesmiljenoj, samo to i često ništa više, iz vremena Lukrecije nesretne.

Hram smjernosti zaobiđen, bojažljivo strijepi čak i plemeniti konjanik, posrće umoran u lutanju bez svrhe, kob moja prosjaka odviše stidnog, iz vremena Lukrecije nesretne.

Utopljenik

Mnogo poslije, jedan utopljenik drugi, a tako sličan, jer svi isti su u plimama i osekama ljubavi, čežnje jedne uzdah uzaludan, jer Isus reče: "Svijet je most, pređi preko njega ali se ne zaustavljaj na njemu", boljela me neprežaljena i daleka.

Tako prokleta hvatamo čas nastojeći ga zadržati i učiniti ga svojim, njena zlatna kosa rasuta po anđeoskom licu, sve treperi sjetom bolnom, sve odiše mirom nejasnim i jeca strunama žudnje u odsjajima toplim, boljela me neprežaljena i daleka.

Vrata na mostu odavno porušena, tek prolaz kameni uokviren ostade i vidljiv u svijetlosti dana, dana velikog samozaborava i zlatne opijenosti u žitnim poljima, dana iz kobnih sutona Ferare, boljela me neprežaljena i daleka.

Sada bih volio da nikada ne vidjeh je, u pozlaćenoj svjetlosti zelenkaste sjene rijeke se prelijevaju dok brod moj jedara bijelih bez cilja luta, neko se drugi opija vinom starim, suđeno je bilo, boljela me neprežaljena i daleka.

U procjepu kamenom mosta Sarinog ljubav poput sablasti zaustav-

ljena, poput sjene nestajuće, tek procvijetala ruža u vrtu sna jednog divnog
razdaje cvjetove, cijele i netaknute, tako čudesne, boljela me neprežaljena
i daleka.

Ta ko se još utopljenika sjeća, iz vremena prohujalog, tek priča katkad
struji ponesena žuborom tihim vode i niko ne zna ni je li istinita, boljela
me neprežaljena i daleka.

Ali dovoljno je i toliko, jer zaborav nemilosrdno briše i pokapa i od
svake kolijevke već grob pravi,... zaborav, ta najgorča čežnja života za uvijek
novim domišljanjem istog, ne vraća se, boljela me neprežaljena i daleka.

Most vodi u bašču zelenila gustog, u šipražje staze što razdvaja, i da
ljubav neutažena ispod mosta nije potopila srce nepoznato kako bi čak
i sjećanje uzaludno bilo, ničega osobitog nema u rastinju mirnom, u lis-
tovima širokim što šute, boljela me neprežaljena i daleka.

Legenda o Sari protiče ispod mosta sivog, s jedne strane kapija, sa
druge baš-ta, tek kada za sve kasno bješe, kada se više niko očekivao nije
da dođe nošen nadama koje daju krila čak i kada su ptice uzaludnosti,
boljela me neprežaljena i daleka.

Koliko uzdaha odnese voda a da ne dođu nijednom ušću, koliko suza
prođe kroz kapiju oka i završi samo u bašti uma, u tišini što razara i truje,

boljela me neprežaljena i daleka.

Malisa neobična, jedan san neodsanjan u koljevci života koja je i sama u snu odviše stvarnog bola, ona tako usamljena i tužna, tužna je ostala u sjećanju mome, boljela me neprežaljena i daleka.

Bijes daljina sniježnih

Kišne kapi tako uporne u sivilu teškom, sam, pored prozora u očekivanju što kraja mu ne vidim, kako je pomirenost sa sudbinom ponekad kruna preteška za golglavu prilikom prosjaka samotnog, bijes prigušen u daljinama sniježnim.

Suviše gorčine da bih mogao zavarati sebe, čekanje tupo odjekuje poput ma-lja u kamenolomu granitnom srca mojega, čekanje sutona zlatnog i predvečerja ve-likog samozaborava, pored rijeke u sjetnim poljima žitnim, bijes prigušen u daljinama sniježnim.

Ne bijah joj ništa, tako je jasno, ali tek kada jahač zaneseni na horizontu pog-leda pustinju samotnu oko sebe, tek tada misao pouku uzaludnu pruža, ali at bijeli je već daleko odmakao i vratiti se ne može, kasno je... bijes prigušen u daljinama sniježnim.

Odsjaj čelika hladnoga u praskozorje, nekome je uvijek posljednje, giljotina teška spremna za vrat pognut pod teretom sudbine, sve blješti u očaravajućem trenu života, kao i onoga dana velikog samozaborava, samo što je odsjaj hladan, neizvjesnost privinuta na grudi, ona je tako često predvorje nade, bijes prigušen u daljinama sniježnim.

Čudesna Lukrecija

Predvečerja pored rijeke tako tiha, toliko njenog sada i ovdje, čudesan lik zanosan, lebdi iznad vode, razbludna i čedna, vojvotkinja od Ferare.

Gledajući uvojke, nježno razasute u raspuštenosti trenutka u sjaju male pla-že vidjeh lik Lukrecije čudesne, ista sjeta na licu, isto blijedilo pritajene kurtizane, vojvotkinja od Ferare.

Lice koje bojažljivo očekuje ono ljepše od prljavog svijeta, iste požudne usne, vlažne i izazivački podrugljive, isti hod moćnih nogu koje zapovjednički hode, nježne i dražesne ali bez ijednog slučajnog otiska na vlažnom pijesku, jedini ne hodi njenom stazom odnjegovanog besmisla, vojvotkinja od Ferare.

Djetinji osmijeh dok zalazak sunca oplakuje nestajući dan, i čednost u pogledu vječno nedorečenom, ko ne zna pomislio bi da je djevojčica zalutala, dijete puko u neodsanjanom jutru, pakao duše i otrov škorpiona, vojvotkinja od Ferare.

Lukrecijin grob tako usamljen i tih, opustošen varkom prolaznosti i želim položiti crvenu ružu nedorečenosti, pored uzglavlja njenog, svijet

ljepote Malisine pored znaka već zaboravljenog, vojvotkinja od Ferare.

Pupoljak nježni bačen nehajno pored davno isklesanih slova u sivilu zaborava, Ferara davna u zanosu života okrutnog dok ruža Malisina vene na ploči kamenoj, boljela me kako me ništa boljelo nije u životu cijelom, vojvotkinja od Ferare.

Da, bijaše to ona, tiha ljepotica u sunčevom odsjaju tople, rasute nježnosti što me i danas boli, dolutala iz vijekova prošlosti u kamenim vratima stajala je vila puna zle kobi, novo a ipak staro, oduvjek isto, vojvotkinja od Ferare.

Samoća stabala ogoljelih

Decembar, mutni kolutovi vode i grane crne raspete u maglovitom jutru, stojim na mjestu starom, na obali djetinjstvaavnog i nikoga više nema, ali ja i dalje dolazim, tražeći nju.

Huk vode, smrznute ptice radoznalo gledaju, široki, požutjeli listovi, tek nije-mi svjedoci, ali je u meni još ružičasto predvečerje samozaborava što dopire mi iz zlatnih daljina Ferare, možda uzaludno, ali ja i dalje dolazim, tražeći nju.

Samoća tako potpuna i u surovom udaru melanholičnog talasa tražim znak Malisin, dah svježih usana na kori ogoljelog drveta, na hladnom kamenu što tako uporno šuti, ali ja i dalje dolazim, tražeći nju.

Tako uzaludno, kao da stojim pred sudom nekim i sve je u meni, svjedok i tužitelj, zločin slučajne ljubavi i kazna smjerane neuzvraćenosti, možda uzaludno, ne znam, ali ja i dalje dolazim, tražeći nju.

Gola stabla ćutnji prijetećoj odana do spokoja, posvuda mračno osluškivanje tajni duša koje ne zaboravljaju iako sve ostaje samo u njima, ni vir srebrni, ni vrtlog mutni ne odražava lik moj, nemam ni to, ali ja i dalje

dolazim, tražeći nju.

Pored Mogorjela

Rijeka tiha, drugačija od moje a ipak ista, ona je i tada blizu mene bila, a znao nisam jer tako biva uvijek, pošto se bliskost pokaže tek kada dozrije u voćnjaku života, iako plod postoji i prije samo što ne znamo.

Bijah joj bliže.

Čapljina, odlazak u ponore mladosti sa uvjerenjem da ima veće nešto od us-kog sivila kasabe moje, prijatna zabluda bludnje jezive i nemira tijela koji uvijek udaljava sreću čineći je nemogućom upravo tom daljinom, pa ipak, bijah joj bliže.

Kao da je tražih život cijeli, Mogorjelo, vinske boce prazne i opojni miris lju-bičastog dima, svjetlucavi pogledi zanosa koji je svrha sebi jer ništa ne porađa, Malisa je imala tada godine dvije, svejedno, bijah joj bliže.

Da sam barem bio nešto u životu lutalačkom njenom, bar poznanik nejasni što žudnju skriva otvorenosću, bar prijatelj prisni koji taji sebe i svladava želju neposrednošću, bar to... bijah joj bliže.

Ali ne, ne bijah ništa i ništa nemam da se iskupim pred samim sobom u

stepama samoće tegobne gdje i osušena trava odgovara samo šutnjom,
a žuta trska odvraća pogled, bijah joj bliže.

Možda u njoj čak ni sjećanja nema jer jedva da me znala, bezimeno
lice na plaži sunčanoj, lik poput mnogih što nakratko se pojave i nestanu
zauvijek u rijeci života, izgube se nepovratno i konačno, svejedno, bijah
joj bliže.

Zbogom od Malise

Jedno pismo bijaše radost nenadanog, drugo tuga očajanja što bjekstvu kraj ne vidi, svega dva dobih od nje u životu cijelom, oproštaj tih i miran. Zbogom od Malise.

Sve je iluzija – reče kao da jezdi svemirima života samog, kao da gazi po raz-bacanim listovima sudbi pojedinačnih, i stvarnost neupitna je ispod stopala ljupkih, oproštaj tih i miran, zbogom od Malise.

Maštani lik svakako imati mogu, pa boljeti neće – napisala je to rukom blijedom, rukopisom čistim, jasnim, motrih više puta plava slova sluteći jasno oči iz sjene, samo je ruka bila njena, oproštaj tih i miran, zbogom od Malise.

Meditacija cijela o stvarnosti iluzije, kao da piše sadhu duge bijele brade... ali ne, žrtva ljubavi je tako daleko od trpeze pune i krčaga vinskog na gostinskom stolu i ne napušta se lako,... samo to biješe iluzija moja, oproštaj tih i miran, zbogom od Malise.

Rečenica jedna o mome umu bogatome i varala se, jer um je prije zamka lovca odviše lukavog u začaranom krugu vremena današnjeg, prije

to nego li blago, oproštaj tih i miran, zbogom od Malise.

Oproštaj, a da ništa nije ni bilo sem u meni, tek predvečerje nježno velikog samozaborava i velike sjete u vlažnim, tako nedorečenim očima, sve gori i treperi na svijetlom horizontu i sunčeva kugla plamti, ostalo je u meni i nije važno što sam htio mnogo više, dovoljno je, oproštaj tih i miran, zbogom od Malise.

Nije važno što sam htio mnogo više, dovoljno je, jer je potpuna sreća slatka zabluda očajnika a potpuna nesreća gorki očaj zabludjeloga, oboje tako nemoguće pod kupolom zvjezdanom iznad glava sinova čovječijih, oproštaj tih i miran, zbogom od Malise.

Nekrolog jednom obratu

Obrati života putanjama začudnim plove, nevidljivo i tiho, poput zemlje što se oko osi svoje okreće. Osjećaji su takvi, sve se čini nepokretnim i nepomičnim, a letimo punim krilima duha, otkrivajući i saznavajući ono dublje u sebi. Zato je izdaja vlastite duše najgora izdaja i njena tajna je najteža tajna.

2. januar 2004. Stolac

O autoru

Jasminko Šarac rođen je 1961. godine u Stocu. Studij sociologije završio je na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu. Godine 1993., zajedno sa većinom svojih sugrađana, zatočen je u koncentracioni logor Gabela. Oslobođen je slijedeće godine i od tada živi kao izbjeglica u Bijelom Polju kod Mostara. Godine 2001. objavljuje svoje prvo djelo "NOĆ MRTVIH" u izdanju izdavačke kuće "DID" Sarajevo. U rodni grad se vraća 2002. godine.

Zbirka poezije "MELANHOLIJA U PLAVIM DALJINAMA FERARE" je njegovo slijedeće nadahnuće.

Objavljivanje zbirke pomogli su:

Kasim Korjenić,
Šaćir Filandra,
Mensud Medar,
Samir Kamenjaš
i Ale Pužić.

Ovom prilikom im se najtoplije zahvaljujem.

Autor

